

அதிகாரப் பகிர்வு மற்றும் அரசியல் அமைப்புச் சீர்திருத்தம்
தொடர்பாக ஆலோசனை வழங்குவதற்காக சகல இன
வல்லுநர்கள் குழு (பெரும்பான்மை)
06 டிசம்பர் 2006 அன்று சமர்ப்பித்த
அறிக்கையின் தமிழ் வடிவம்

தமிழ் மொழியாக்கம்:-
நண்பர்கள் வட்டம்
-பிரான்ஸ்

அறிஞர் குழுவினரின்(பெரும்பான்மை) அறிக்கை

தேசியப் பிரச்சனைகளைப் புரிந்துள்ள விதம்

1.1: இலங்கையானது பல்லின, பல்வேறு மதங்களைக் கொண்டதாக இருந்தபோதிலும், அவை எண்ணிக்கையில் சிறிய அளவினதாக இருந்தபோதிலும் அவற்றிற்கான உரிய அரச அதிகாரத்திற்கான பங்கு வழங்காமையினாலேயே இன்றைய சிக்கலான சூழல் ஏற்பட்டுள்ளது. சகல தரப்பாரும் இணைந்து செல்வதற்கான போதிய வாய்ப்புகள் அளிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பது எமது அபிப்பிராயம்.

1.2: இந் நிலமை காரணமாக சிறுபான்மையினர் ஓரம் கட்டப்பட்டதோடு, இலங்கை அரசிலிருந்தும் ஒதுக்கப்பட்டதால் ஏற்கெனவே அதிகாரப் பகிர்வு குறித்து மேற்கொள்ளப்பட்ட பொறிமுறைகள் தோல்வி அடைந்தன.

1.3: இந் நிலமைகளைக் கருத்தில் கொண்டு, வித்தியாசமான இனக் குழும, மத அடையாளங்களை இணைத்துச் செல்வதற்கான இலக்கு அரசியல் அமைப்பு ரீதியாக உருவாக்கப்பட்டு அதில் வேற்றுமையில் ஒற்றுமையைப் பேணி இச் சிக்கலிலிருந்து விலகிச் செல்ல வாய்ப்பை ஏற்படுத்துதல் வேண்டும்.

1.4: வேறுபட்ட இனங்கள், மதப் பிரிவினரிடையே மிக அதிக அளவிலான உண்மையான அதிகார பகிர்வினை வழங்கும் விதத்தில் அதுவும் வேறு எந்த நாட்டினதும் மாதிரியைப் பின்பற்றாமல் உள் நாட்டின் தேவைக்கேற்றவாறு தயாரிப்பது என்பது இக் குழுவினரின் நோக்கமாக உள்ளது.

1.5: இக் குழுவினரின் அணுகுமுறை இரு முனைகளைக் கொண்டது. அதாவது மாகாண சபைகளும், உள்ளூராட்சி சபைகளும் அரசின் நிறுவனங்களாகவும், அந் நிறுவன மூலமாக தாம் வாழும் பிரதேசத்தினை நிர்வகிக்க வாய்ப்புப் பெறுகின்றனர். அத்துடன் சகல சமூகங்களும் மத்தியில் அதிகாரங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளவும், அதன் மூலம் தேசிய இணைவாக்கம் பலப்படுவதோடு, தனி மனித அரசியலும் பலம்பெறும்.

2. அரசு, இறைமை, மக்கள்

2.1: அரசின் பெயராக இலங்கைக் குடியரசு என அழைக்கப்பட வேண்டும் என இக் குழு சிபார்சு செய்கிறது.

2.2: அரசு என்பதன் அரசியல் அமைப்பு ரீதியான விளக்கமானது, தனியான, சுதந்திரமான, இறைமையுள்ள, சுதந்திர அரசு என்பதாகும். ஒற்றையான, சமஷ்டியிலான, பிரதேசங்களின் அல்லது மாகாணங்களின் ஒன்றியம் என அழைக்கப்படும் பல்வேறு கருத்தாக்கங்கள் தவிர்க்கப்பட்டு பதிலாக அரசு என்பது மத்தியிலும், மாகாணங்களிலும் அரசியல்

அமைப்பு வழங்கிய அரசு அதிகாரத்தைப் பிரயோகிக்கும் நிறுவனம் என அழைக்கப்படுகிறது.

2.3: அரசானது குடியரசின் சுதந்திரம், இறைமை, ஐக்கியம், எல்லைப் பாதுகாப்பு என்பவற்றைப் பாதுகாக்கக் கடமைப்பட்டுள்ளதோடு இலங்கையர் என்ற அடையாளத்தினை பல்லின, பல் மொழி, பல் மத மற்றும் பல்லின கலாச்சார வேறுபாடுகளுள்ள இலங்கையர் சமூகம் என்பதற்கு மத்தியிலும் பாதுகாப்பதும், வளர்ப்பதும் கடமையாகும்.

2.4: இலங்கை மக்கள் அரசியல் அமைப்பு ரீதியாக இலங்கையர் என்பதற்கான உருவாக்கத்தின் மக்கள் என விளக்கம் கொள்ளப்படுகிறது. இவ் உருவாக்கத்திற்கான மக்களுக்கு தமக்கான மொழியை உருவாக்கவும், வளர்க்கவும் அத்துடன் தமது கலாச்சாரத்தின் வரலாற்றினைப் பேணவும், வளர்க்கவும், அபிவிருத்தி செய்யவும் உரிமை உண்டு. அத்துடன் இலங்கையர் என்ற பொதுவான அடையாளத்தினைப் பலவீனப்படுத்தாத வகையில் அரசு அதிகாரத்தில் பகிர்வு கொள்ளவும், ஏனைய அரசு கட்டுமானங்களில் பிரதிநிதித்துவம் பெறவும் உரிமை உண்டு. இவ் விளக்கமானது நாட்டின் எல்லைகளின் தன்மையை முழுமையாக அல்லது பகுதியாக பிரித்தல் அல்லது குடியரசின் அரசியல் ஐக்கியத்திற்கு பங்கமேற்படும் வகையிலான நடவடிக்கைகளுக்கு ஊக்கத்தினை வழங்குவதாக கருதுதல் ஆகாது.

3. அரசியல் அமைப்பின் உயர் தன்மை, அரசியல் அமைப்பு நீதிமன்றம்

3.1: அரசியல் அமைப்பின் உயர் தன்மை அடையாளப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மத்தியிலும், மாகாணங்களிலும் அரசியல் அமைப்பிற்குப் புறம்பான வகையிலான செயற்பாடுகள் சட்டபூர்வமானது அல்ல.

3.2: ஜனாதிபதி பதவியை வகிப்பவரால் மேற்கொள்ளப்படும் நிறைவேற்று அதிகார நடவடிக்கைகள் அவர் அப் பதவியை வகிக்கும் வரை சட்டத்தால் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என இக் குழு சிபார்சு செய்கிறது. இருப்பினும் ஜனாதிபதியின் சகல நிறைவேற்று நடவடிக்கைகளும் நீதிமன்ற மீளாய்வுக்கு உட்படுத்தப்பட வேண்டும்.

3.3: அரசியல் அமைப்பு ரீதியிலான பிரச்சனைகளுக்கு தீர்வு காணும் விதத்தில் தனித்துவமான அரசியல் அமைப்பு நீதிமன்றம் நிறுவப்படும். இந் நீதிமன்றத்தின் அங்கத்தவர்களாக சட்டத்துறை வல்லுனர்களும் மற்றும் ஆட்சி நிர்வாகம் தொடர்பான விசேட அறிவு பெற்றவர்களும் நியமிக்கப்படுவர். இவ் அரசமைப்பு நீதிமன்றம் நீதித்துறையின் கட்டுமானங்களுக்கு வெளியில் நியமிக்கப்பட வேண்டுமென இக் குழு கருதுகிறது. ஏனெனில் நீதித்துறையில் செயற்படும் நீதியரசர்கள் சேவையின் தராதர அடிப்படையில் உயர் பதவிகளுக்கு நியமிக்கப்படுவதால் இந் நியமனங்கள் அதற்குப் புறம்பாக நியமிக்கப்படுதல் வேண்டும். இருப்பினும் அரசியல் சட்ட விவகாரங்களில் புலமையுடைய நீதித்துறை சார்ந்தோர் இப் பதவிகளுக்கு நியமிக்கப்படலாம். இந் நீதிமன்றத்திற்கான நியமனங்கள் உயர் பதவி

ஆணைக்குழுவின் சிபார்சுகளின் அடிப்படையில் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படலாம். நாட்டின் பல்லினத் தன்மையை வெளிப்படுத்தும் வகையில் இந் நீதிமன்றத்திற்கான நியமனங்கள் அமைதல் அவசியம். நீதி மன்றத்திற்கு உதவும் வகையில் அத் துறை சார்ந்த நிபுணர்கள் குழு நீதிமன்றத்தின் உதவியுடன் நியமிக்கப்படலாம்.

3.4: இந் நீதிமன்றமானது மத்தியிலும், மாகாணத்திலும் இயற்றப்படும் அரசியலமைப்பிற்கு முரண்பட்ட சட்டவாக்கங்களை தடுக்கும் அதிகாரம் உள்ளதாக அமைதல் வேண்டும் என இக் குழு சிபார்சு செய்கிறது. ஏற்கெனவே செயற்பாட்டிலுள்ள சட்டங்கள் (தனிப்பட்ட சட்டங்கள் தவிரந்த) அரசியல் அமைப்பு நீதிமன்றத்தின் கவனத்திற் கொள்ளப்படும்.

3.5: அரசியல் அமைப்பிற்கான விளக்கங்கள் அல்லது சட்டத்தில் ஏற்படும் தொடர்பற்ற தன்மை அல்லது மாகாண சபையின் சட்டவாக்கங்கள் அல்லது அரசியல் அமைப்பினால் வழங்கப்பட்ட அவசரகால விதிகள் அல்லது நீதிமன்றங்களில் ஏற்படும் ஆரம்ப கட்ட ஒழுங்குகள் போன்றவற்றில் ஏற்படும் வினாக்கள் என்பன அரசியல் அமைப்பு நீதிமன்றத்திற்கு பாராதீனப்படுத்தப்பட வேண்டும்.

3.6: இதன் பிரகாரம் பார்க்கையில் இவ் அரசியல் அமைப்பு நீதிமன்றம் உயர் தராதரம் உள்ளது என்பது புலனாகிறது. எனவே இதன் பெயர் உயர் தர ஆணைக்குழு என பெயர் மாற்றம் பெறவேண்டுமென குழு சிபார்சு செய்கிறது.

4. பிரிவினைக்கு எதிரான பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள்

4.1: நாட்டின் ஐக்கியத்தையும், இறைமையையும், எல்லைப் பாதுகாப்பையும் பேணும் வகையில் பிரிவினைக்கு ஊக்கமளிக்காத வகையிலான உள்ளார்ந்த பொறிமுறை அவசியமாகிறது.

4.2: குடியரசின் மாகாணத்தினை அல்லது அதன் பாகத்தை பிரிப்பதற்காக நேரடியாக அல்லது மறைமுகமாக ஊக்கமளித்தல் அல்லது நியாயப்படுத்தல் அல்லது முயற்சிகளை மேற்கொள்ளல் என்பன மாகாண அரசினால் அல்லது மாகாண சட்ட சபையினால் மேற்கொள்ள முடியாது.

4.3: நாட்டின் இறைமைக்கு அல்லது எல்லைப் பாதுகாப்பிற்கு அல்லது ஐக்கியத்திற்கு பங்கம் ஏற்படும் வகையில் நிகழ்வு ஏற்படும்போது மாகாண நிர்வாகத்தின் அழைப்பின்பேரில் மத்திய ஆட்சி தலையிட முடியும். அவை அரசியல் அமைப்பில் தெளிவாக வரையறுக்கப்படும்.

அவை பின்வருமாறு

4.3 (அ) மாகாணத்தின் பாதுகாப்பு அல்லது பொது ஒழுங்கு என்பன ஆயுத கிளர்ச்சியால் அல்லது கடுமையான உள்நாட்டுக் குழப்பம் சம்பவித்தால் அல்லது மாகாணசபையின் நடவடிக்கைகள்

தவிர்க்கப்பட்டால் அல்லது குடியரசின் பாதுகாப்பிற்கும், இறைமைக்கும் அச்சுறுத்தல் காணப்படுவதாக ஜனாதிபதி தீர்மானிப்பாராயின் மாகாணத்தில் அவசரகால நிலையைப் பிரகடனப்படுத்த முடியும். இதன் பிரகாரம் ஜனாதிபதி ராணுவத்தை அனுப்ப அல்லது தேசிய பொலீஸ் பிரிவினரை அனுப்பி ஒழுங்கை நிலைநாட்டவும், தேசிய அட்டவணையில் குறிப்பிட்ட பகுதிகளில் ஒழுங்கு விதிகளை ஏற்படுத்தவும் அதிகாரம் வழங்கப்படுகிறது.

4.3 (ஆ) மாகாண பிரதம அமைச்சரின் ஆலோசனையின் பேரில் மாகாண ஆளுனர் ஜனாதிபதிக்கு ஆலோசனை வழங்கும் பட்சத்தில் ஜனாதிபதி மாகாணத்தில் அவசரநிலையைப் பிரகடனப்படுத்த முடியும். இது ஜனாதிபதிக்கு மாகாண அரசின் நிர்வாக எல்லைக்குள் சம்பந்தப்பட்ட விவகாரங்களில் தனது உத்தியோகஸ்தர்களைத் தலையிட உரிமை வழங்குகிறது. அத்துடன் மாகாண அரசு சம்பந்தப்பட்ட அட்டவணை தொடர்பாக ஒழுங்கு விதிகளை உருவாக்க முதலமைச்சரின் ஆலோசனையின் அடிப்படையிலேயே ஆளுனர் ஜனாதிபதியின் உத்தரவுகளைப் பெறமுடியும்.

4.3 (இ) மாகாண சட்ட சபை அல்லது அரசு ஆயுத வன்முறை அல்லது கிளர்ச்சியை ஏற்படுத்தி அல்லது நாட்டின் இறைமைக்கு அல்லது எல்லைப் பாதுகாப்பிற்கு ஆபத்தானது எனவும் அல்லது மாகாண அரசின் செயற்பாடுகள் அரசியல் அமைப்பிற்கு விரோதமானதாக ஜனாதிபதியால் கருதப்படுமாயின் மாகாண அரசின் செயற்பாடுகளின் பகுதியை அல்லது முழுமையாக பொறுப்பேற்க முடியும். மிகத் தவிர்க்க முடியாத சூழல் காணப்படுமாயின் அரசியல் அமைப்பு விதிகளுக்கு ஏற்ப அவ் நிர்வாகத்தைக் கலைக்க முடியும். அரசியல் அமைப்பு வழங்கும் ஜனநாயக மற்றும் சமத்துவ அம்சங்கள் பேணப்பட்டு அரசியல் அமைப்பின் உயர்தன்மை பேணப்பட வேண்டும்.

4:3 மேற்குறிப்பிட்டவாறு ஜனாதிபதிக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்கள் நீதித் துறையினதும், பாராளுமன்றத்தினதும் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவரப்பட வேண்டுமென இக் குழு சிபார்சு செய்கிறது.

4:4 மாகாண அரசுகள் வெளியார் தலையீடுகளால் அல்லது உள்நாட்டு நெருக்கடிகளால் பாதிக்கப்படாமல் இருப்பதை உறுதி செய்யவேண்டிய பொறுப்பு ஜனாதிபதிக்கு உண்டு. இதற்கான பிரமாணங்கள் இந்திய அரசியல் அமைப்பிலிருந்து பெறப்படுகின்றன.

5. அதிகார பகிர்வு

5.1 மத்தி

5.1 (அ) நேரடியாக அல்லது மறைமுகமாக இரண்டு உப ஜனாதிபதிகள், ஜனாதிபதியின் இனம் சாராதவராகவும் இரண்டு வேறுபட்ட சமூகங்களைச்

சார்ந்தவர்களாகவும் 3 வருடகால பதவிக் காலத்தைக் கொண்டவர்களாகவும் இருப்பர்.

5.1 (ஆ) உப ஜனாதிபதிகளில் ஒருவர் இரண்டாவது சபையின் (வாக்களிக்கும் உரிமை அற்ற) தலைவராகவும், மற்றவர் உயர் தர ஆணைக்குழுவின் தலைவராகவும் இருப்பார். சுற்று ஒழுங்கின் அடிப்படையிலே தலைமைத்துவம் வழங்கப்படும். உயர் தர ஆணைக்குழுவிற்கான நியமனங்கள் காலத்திற்குக் காலம் மீளாய்வு செய்யப்படுவதோடு மாகாண அரசுகளின் பிரதிநிதித்துவம் இதில் காணப்படுவது மிகவும் அனுசூலமானது என குழு சிபார்சு செய்கிறது.

5.1 (இ) மாகாணங்களின் பிரதிநிதிகள் இரண்டாவது சபையில் அங்கம் வகிப்பதால் தேசிய சட்டவாக்கத்தில் அவர்களின் குறிப்பிடத்தக்க பங்களிப்பு பெறப்படுகிறது என்பதான பலமான உணர்வு அவர்களுக்குக் கிடைக்கிறது. இதனால் மாகாண அரசுகளுக்கு எதிரான காட்டமான சட்டவாக்கங்கள் உருவாக்கப்படாமல் தடுப்பதற்கான உள்ளார்ந்த பொறிமுறை உருவாக்கப்படுகிறது. குறிப்பிடத்தக்க அதிகார பரவலாக்கம் வழங்கப்பட்டுள்ள நாடுகளில் இவ்வாறான இரண்டாவது சபை ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

5.1 (ஈ) இரண்டாவது சபையானது கீழ் சபையான பாராளுமன்றத்தில் காணப்படும் பிரதிநிதித்துவ சமமற்ற தன்மையை சரி செய்கிறது. இந் நிறுவனமானது நலன்சார் அமைப்புகளின் மத்தியில் இணக்கப் போக்கை ஏற்படுத்தவும் உதவுகிறது.

5.1 (உ) இரண்டாவது சபையின் உறுப்பினர்கள் மாகாண சட்டசபையிலிருந்து தேர்வு செய்யப்படுவார்கள். விகிதாசார அடிப்படையில் ஒரு வாக்கு என்ற அடிப்படையிலான தேர்தல் மூலம் ஒவ்வொரு சட்ட சபையிலிருந்தும் தெரிவு செய்யப்படுவார்கள். இதனால் வெவ்வேறு பிரதேசத்து மக்களினதும், வெவ்வேறு சிறிய கட்சிகளினதும் பிரதிநிதிகள் அங்கம் பெற வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது. இவ்வாறான ஒழுங்கு முறை செனட்டர்கள் தேர்வு சோல்பரி அரசியல் திட்ட அடிப்படையில் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

5.1 (ஊ) இரண்டாவது சபையின் உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை மேல், கீழ் சபைகளின் எண்ணிக்கையின் நியாயமான சமநிலை பேணப்படுவதன் அவசியம் கவனத்தில் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இதன் பிரகாரம் 1:3 என்ற விகிதாசாரத்தில் மேல் கீழ் சபைகளுக்கான அங்கத்தவர் தொகை தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ளது. இரண்டாவது சபையின் தோற்றமும், அதிகார பரவலாக்கமும் பாராளுமன்றத்தின் அங்கத்தவர் தொகையை குறைப்பதற்கான தீர்மானத்தைத் தந்துள்ளது. இதன் பிரகாரம் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் தொகை தற்போதைய 225 இலிருந்து 180 ஆக குறைக்கப்படுகிறது.

5.1 (எ) நிதி மசோதா தவிர்ந்த ஏனைய சட்டவாக்கங்கள் இரண்டாவது சபையிலிருந்தே ஆரம்ப ஏற்பாடுகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும்.

5.1 (ஏ) மந்திரி சபையானது நாட்டின் பல்லினத் தன்மையினையும், மாகாணங்களின் பிரதிநிதித்துவத்தையும் கொண்டிருத்தல் கொண்டிருப்பது அவசியமானது எனக் கருதுகிறது. இவை குறித்த முன் மொழிவுகள் பின்னர் வெளியிடப்படும்.

5:2 மாகாணங்கள்

5:2 (அ) முரண்பாடுகளைத் தீர்ப்பதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொள்ளும் சமயத்தில் நிறைவேற்று அதிகாரத்தினை மாகாண மட்டத்தில் பகிர்ந்து கொள்வது பயனள்ளதாக அமையுமென குழு கருதுகிறது. மாகாண அளவில் வலுவான உத்தியோகபூர்வ எதிர்க் கட்சி இல்லையாயின் மாகாண நிறைவேற்று அதிகாரம் ஊழலுக்கான விளைநிலமாக மாறலாம் என்பது குறித்த எச்சரிக்கை குழுவின் எண்ணங்களில் இல்லாமலில்லை. இதன் காரணமாக ஓர் குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு அதிகார பகிர்வை வழங்கவும், அப் பொறிமுறை அரசியல் பன்மைத்துவத்தையும், துலாம்பரமான செயற்பாடுகளையும் உள்ளடக்கியதாக அமைவதை உறுதி செய்யவும் குழு சிபார்சு செய்கிறது.

6. அதிகார பரவலாக்கத்தின் அலகு

6:1 பல்வேறு வழிமுறைகள் பற்றியும், அவ் வழிமுறைகளில் காணப்படும் வேறுபட்ட அம்சங்கள் குறித்தும் மிக விசாலமான கருத்துப் பரிமாறல்களை குழு மேற்கொண்டது.

6:2 அதிகார பரவலாக்கத்திற்கான அலகானது முடிந்தவரை தொடர்ச்சியான பூகோள எல்லைகளையும், பிரதேச அபிவிருத்தியில் சமநிலையைப் பேணும் வகையிலும், வினைத்திறன் மிக்க நிர்வாகமாக அமைதல் வேண்டும் என்பதும் எமது கருத்தாகும். அலகுகள் மத்தியிலே பொறுப்புகளில் வேறுபாடுகளை எதிர்பார்க்கலாம்.

6:3 அதன் அடிப்படையில் அதிகார பரவலாக்கத்திற்கான பொருத்தமான அலகு மாகாணம் என குழு கருதுகிறது.

6:4 இவ்வாறான முயற்சிகளின்போது இனக்குழுமம், மொழி என்பவற்றை சகல சந்தர்ப்பங்களிலும், ஒதுக்கிவிட முடியாது என்பதனையும், பாதுகாப்பு மற்றும் சமூகங்களிடையே காணப்படும் கவலைகள் குறித்து பிரத்தியேகம் தேவை என்பதனையும் குழு கவனத்தில் கொள்கிறது. அவ்வாறான பிரத்தியேக நிலமைகளின்போது அலகுக்கான தீர்மானங்களை மேற்கொள்ளும்போது இனக்குழுமம் மட்டும் தீர்மானிக்கும் காரணியாக அமையக்கூடாது என்பதும் கருத்தாக உள்ளது. இருப்பினும் அவ்வாறான கவலை தொடர்பாக விசேட ஏற்பாடுகளை மேற்கொள்ளும்போது அவை தடையாக அமையக்கூடாது.

6:5 1978ம் ஆண்டின் அரசியல் அமைப்பும், 1987ம் ஆண்டின் மாகாண சபை சட்டத்தின் பிரிவு 42ம் வடக்கு, கிழக்கு தவிர்ந்த ஏனைய இரண்டு

அல்லது மூன்று மாகாணங்களின் இணைவு அதுவும் சட்டம் வழங்கிய அதிகாரத்தின் பிரகாரம் வாக்கெடுப்பு நடத்தி இணையுமாயின் பிரச்சனைகள் எதுவும் ஏற்படாது என குழு கருதுகிறது.

6:6 சமூகங்கள் மத்தியிலே காணப்படும் கவலைகளை அடையாளப்படுத்துவது அலகு அல்லது வட- கிழக்கு தொடர்பான தீர்மானங்களின்போது பயனுள்ளது என குழு கவனத்தில் கொள்கிறது.

6:7 இந்த அடிப்படையில் இலங்கைத் தமிழர்களின் பிரதான கவலைகள் பின்வருமாறு

6:7 (அ) தமிழ் மக்களைப் பாதிக்கும் பிரச்சனைகளிலும், அரசியல் அதிகாரத்திலும் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளதாக காணப்படும் உணர்வு

6:7 (ஆ) முடிக்குரிய நிலங்களைப் பயன்படுத்தல்

6:7 (இ) பாதுகாப்பற்ற நிலையில் வாழ்வதாக பொதுவாக உணரும் போக்கு.

6:8 வடக்கிலும், கிழக்கிலும் வாழும் முஸ்லீம்களின் பிரதான கவலைகள் இவை என குழு அடையாளம் காண்கிறது.

6:8 (அ) வடக்கு, கிழக்கில் காணப்படும் இனச் சுத்திகரிப்பு, அதனைத் தொடர்ந்து ஏற்படும் சொந்த சொத்துகளை இழத்தல் தொடர்பான பயம்.

6:8 (ஆ) பாதுகாப்பு

6:8 (இ) முடிக்குரிய நிலங்களைப் பயன்படுத்தல்.

6:9 வடக்கு, கிழக்கில் உள்ள சிங்கள மக்களின் கவலைகள் என பின்வருவனவற்றை குழு அடையாளப்படுத்துகிறது.

6:9 (அ) பாதுகாப்பு

6:9 (ஆ) அதிகார பரவலாக்கத்தால் வாழ்வுக்கான வசதிகளை இழக்கக்கூடிய ஆபத்துக்கள் பற்றிய ஏக்கங்கள்.

6:10 அரசியல் அமைப்பின் 13வது திருத்தமும் மாகாணசபைச் சட்டங்களும் , வடக்கு கிழக்கு இணைப்பிற்கான முன் நிபந்தனைகளைப் பூர்த்தி செய்யவில்லை என்பது உயர் நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பாகும். இருப்பினும் அரசியல் பிரச்சனைகள் இன்னமும் காணப்படுவதோடு தீர்க்கப்பட வேண்டியுமுள்ளது. எனவே இந்த அறிக்கை சர்வ கட்சிக் குழுவின் கவனத்திக்குச் செல்லுமுன்னர் இப் பிரச்சனைகள் தொடர்பான மாற்று வழிகளையும் இவ் அறிக்கையில் தரவேண்டும் என்பது குழுவின்

கருத்தாகும். அதன் அடிப்படையில் பின்வருவனவற்றை மாற்று ஏற்பாடுகள் என குழு அடையாளப்படுத்துகிறது.

6:10 (அ) தனியான வடக்கு, கிழக்கில் முஸ்லீம் மற்றும் சிங்கள மக்களின் கவலைகளைக் கருத்தில்கொண்டு இரண்டு சுயாட்சி அலகுகள் அதனுள்ளே அமைக்கப்படுகின்றன.

6:10 (அ) (அ) இவ் ஏற்பாட்டின் பிரகாரம் முஸ்லீம் பெரும்பான்மை அலகு கல்முனை, சம்மாந்துறை ஆகியவற்றுடன் பொத்துவில் வாக்காளர் பிரிவுகளை அடித்தளமாகவும், வடக்கு, கிழக்கில் தொடர்ச்சியாக காணப்படாத முஸ்லீம் பெரும்பான்மை பிரிவுச் செயலாளர் பாகங்கள் உள்ளடங்கலாகும்.

6:10 (அ) (ஆ) சிங்கள பெரும்பான்மை அலகு என்பது அம்பாறை தேர்தல் பிரிவுடன், வடக்கு, கிழக்கில் தொடர்ச்சியற்றுக் காணப்படும் சிங்கள பெரும்பான்மைப் பிரிவுச் செயலாளர் பாகங்கள் உள்ளடங்கலாகும்.

6:10 (அ) (இ) இவ் அலகுகள் குறிப்பிட்ட சில பகுதிகளில் சட்டவாக்க அதிகாரத்தையும், நிறைவேற்று அதிகாரத்தையும் அரசியல் அமைப்பினூடாகப் பெற்றிருக்கும் இவை சட்டம், ஒழுங்கு, கல்வி, கலாச்சாரம் என்பவற்றை உள்ளடக்கியதாகும். இவற்றின் செயற்பாடுகள் பற்றிய விபரம் பின்னர் வெளிவரவுள்ள அறிக்கைகளில் தரப்படும்.

6:10 (அ) (ஈ) சிங்கள பெரும்பான்மை பிரிவுச் செயலாளர் பகுதிகளில் உள்ள முடிக்குரிய நிலங்களில் தொகை நிலங்களை எதிர்கால விரிவுகளை நோக்கிப் பங்கீடு செய்வது தொடர்பாக சிறப்பு ஏற்பாடுகள் மேற்கொள்ளப்படும்.

6:10 (அ) (உ) முஸ்லீம் மற்றும் சிங்கள மக்களின் நலன்களைப் பேணும் வகையில் அரசியல் அமைப்பு ரீதியாக இரட்டைப் பெரும்பான்மை என்ற அடிப்படையில் பாதுகாப்பு உத்தரவாதம் வழங்கப்படும்.

6:10 (அ) (ஊ) பெரும்பான்மை முஸ்லீம்களுக்கான தனியான அலகும், வடக்கு, கிழக்கில் அமையப்போகும் தமிழ் மற்றும் சிங்கள பெரும்பான்மை அலகுகளும்

6:10 (ஆ) (அ) கல்முனை, சம்மாந்துறை, பொத்துவில் தேர்தல் பிரிவு என்பவற்றை உள்ளடக்கிய பிரதேசத்தை அடிப்படை தள அலகாகவும், வடக்கு, கிழக்கில் முஸ்லீம்களை பெரும்பான்மையாகக் கொண்ட பிரதேச செயலாளர் பாகங்களை உள்ளடக்கிய பிரதேசம் முஸ்லீம்களின் முழு அளவிலான அலகாக அமையவேண்டுமென்பது அவர்களின் அவாவாக உள்ளது.

6:10 (ஆ) (ஆ) அவ்வாறான அலகு உருவாகும் பட்சத்தில் சிங்கள பெரும்பான்மை பற்றிய கேள்வி எழுகிறது. அவற்றிற்கான ஏற்பாடுகளாக

6:10 (ஆ) (1) தொடர்ச்சியற்ற சிங்கள பெரும்பான்மை அலகு அல்லது

6:10 (ஆ) (2) சிங்கள பெரும்பான்மை பகுதிகளை அருகிலுள்ள மாகாணத்துடன் இணைத்தல்.

6:10 (ஆ) (3) அடிப்படை அலகானது பிரச்சனைக்குரியதாக அமையாத போதும், வேறு எல்லைக்குள்ளுள்ள பகுதிகள், நிர்வாக மற்றும் பாதுகாப்பு பிரச்சனைகளை மற்றவர்களுக்கு உருவாக்கலாம்.

6:10 (ஆ) (4) மிகுதியானது தமிழர்களைப் பெரும்பான்மையாகக் கொண்ட தொடர்ச்சியற்ற பிரதேச அலகாகும். அவ்வாறான அலகின் பொருளாதார வளம் பற்றி பிரச்சனைகள் எழலாம். பெரும்பாலான நீர்ப் பாசனத் திட்டங்கள் மாகாணத் திட்டங்களாக, மாகாணங்களுக்கிடையேயான திட்டங்களாக உள்ளன. திருகோணமலைக்கான நீர்ப்பாசன வசதி வேறொரு மாகாணத்திலிருந்து பெறப்படுவதாக அமையும்.

6:10 (ஆ) (5) இவ் ஏற்பாடுகள் ஏற்கப்படுமாயின் சீரான தன்மை, பொருளாதார வளம் என்பவற்றை ஏனையவற்றுடன் கருத்தில் கொண்டு எல்லைகளை மீளாய்வு செய்தல் கவனத்தில் கொள்ளப்படும்.

6:10 (ஆ) (6) தமிழ், முஸ்லீம் அலகுகள் என்பன மிகச் சிறிய அளவிலேயே அபிவிருத்திக்கான முடிக்குரிய நிலங்களைக் கொண்டுள்ளன.

டாக்டர். கே. விக்னேஸ்வரன் இது குறித்து சில அதிருப்திகளை வெளியிட்டுள்ளார்.

6:10 (இ) வடக்கு, கிழக்கிற்கென பொதுவான மாகாண சட்ட சபையும், அரசும் அமைதல் வேண்டுமெனவும், அதன் ஆயுள் 10 வருடகாலம் எனவும், அதன் பின்னர் கிழக்கில் வாக்கெடுப்பு நடத்தலாம் எனவும்

6:10 (இ) (அ) வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்கள் 10 வருட காலத்திற்கு இணைக்கப்பட்டும், அதனைத் தொடர்வது பற்றிய அபிப்பிராய வாக்கெடுப்பை அதன் பின்னர் நடத்தலாம். இவ் இடைக் காலத்தில் சிங்கள மற்றும் முஸ்லீம் மக்களின் நலன்களைப் பேணும் வகையில் சிங்கள, தமிழ் சுயாட்சி அலகுகளில் இரட்டைப் பெரும்பான்மையை இணைத்துக் கொள்ளலாம். இப் பத்து வருடகால இணைந்து செயற்படும் காலத்தில் ஏனைய மாற்ற சமூகங்களுக்கு ஓர் சவாலாக செயற்படும் வாய்ப்பையும் அளிக்கிறது. வடக்கு, கிழக்கு இடைக்கால மாகாண சட்டசபையும், அரசும் இனக் குழுமங்கள் மத்தியிலான இணக்கப் போக்கின் மாதிரியாகவும், அவ்வாறான சந்தர்ப்பத்தில் கிழக்குப்

பெரும்பான்மையினர் அதன் தொடர்ச்சியை மேலும் தொடரும் வாய்ப்பு ஏற்படும்.

6:10 (ஈ) வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்கள் தனித்தனியானதாகவும், அவற்றிற்கான பொதுத் தேவைகளுக்கான உச்ச சபை அமைத்தலும்

6:10 (ஈ) (அ) இவ்வாறான ஒன்றை 1992ம் ஆண்டு மங்கள முனசிங்க தேர்வுக்குழு சிபார்சு செய்திருந்தது. இரண்டு சபைகளின் அங்கத்தவர்களைக் கொண்ட இச் சபை பொதுவான கொள்கைகளைத் திட்டமிடுதலையும், இணைத்துச் செல்லும் நிகழ்ச்சி நிரலையும் வகுக்கும். இவ் உச்ச சபை சட்டம் இயற்றுதலையோ அல்லது நிறைவேற்று அதிகாரங்களையோ கொண்டிருக்காது. இச் சிபார்சு தமிழர் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணியினாலும், இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரசினாலும் நிராகரிக்கப்பட்டுள்ளது. இருப்பினும் இரு மாகாணங்களுக்குமான அதிகளவு அதிகார பரவலாக்கத்திற்கான ஆதரவு காணப்பட்டுள்ளது. இதன் ஆரம்ப முன் மொழிவுகளில் மேலும் சிறப்பாக்கும் மாற்றங்கள் செய்யப்பட வேண்டும்.

டாக்டர். கே. விக்னேஸ்வரன் இது தொடர்பாகவும் தமது அதிருப்தியை வெளியிட்டுள்ளார்.

7: அதிகாரங்களைப் பரவலாக்குதல்

7:1 பரவலாக்கம் என்பதனை அர்த்தமுள்ள விதத்தில் மாற்றும் வகையில் பெரும்பாலான பகுதிகளும், செயற்பாடுகளும் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டு அதாவது தேசியப் பட்டியல், மாகாணப் பட்டியல் எனத் தயாரிக்கப்படுவதுடன் இவற்றிற்கு மேலான உயர் பட்டியல் மிகக் குறைந்த பகுதிகள், செயற்பாடுகளுடன் அமைதல் வேண்டும்.

7:2 அதிகார பரவலாக்கம் வெளிப்படையானதாகவும், துலாம்பரமானதாகவும் அமைதல் வேண்டும். மத்திய சட்டவாக்கங்கள் மாகாண பட்டியலின் பகுதிகளுக்குள் அமையாதவாறும், அதேவேளை தேசியப் பட்டியலின் அம்சங்களில் மாகாண சட்டவாக்கங்கள் அமையாதவாறும் இருத்தல் வேண்டும். ஏதாவது ஒரு பகுதி அல்லது செயற்பாடு இப் பட்டியல்களில் காணாவிடத்து அவை மாகாணப் பட்டியலின் செயற்பாடுகளுக்கு உதவுமாயின் அது மாகாணப் பட்டியலில் இணைக்கப்பட வேண்டும். ஏனைய பகுதிகள், செயற்பாடுகள் மிகத் தெளிவாக இம் மூன்று பட்டியல்களிலும் காணாதவிடத்து அவை தேசியப் பட்டியலில் இணைக்கப்பட வேண்டும்.

7:3 நாட்டின் எல்லைப் பாதுகாப்பு, இறைமை, பொருளாதார ஒருங்கிணைப்பு என்பவற்றை உறுதி செய்யும் பகுதிகளான பாதுகாப்பு, தேசிய பந்தோபஸ்து, வெளிநாட்டு அலுவல்கள், குடிவரவு, பிரஜா உரிமை, தொலைத் தொடர்பு, தேசிய போக்குவரத்து, சர்வதேச

வர்த்தகம், வாணிபம், கடற்பரப்பும் கப்பல் போக்குவரத்தும் மத்தியின் பொறுப்பாகும்.

7:4 தேசியக் கொள்கை அல்லது தேசிய தரம் என்பவற்றை நிர்ணயம் செய்யும்போது அவை மாகாண சபையின் பங்களிப்பினால் உருவாக்கப்பட்ட பாராளுமன்ற சட்டவாக்கமாக அமைதல் வேண்டும். மாகாணங்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டால் மாத்திரமே அவற்றின் பகுதிகள், பகுதிகள் தொடர்பான சட்ட வரைபுகள் அதற்கான சட்ட அந்தஸ்தைப் பெறும். தேசியக் கொள்கை, தேசிய தரம் என்பவற்றின் நிர்ணயம் தொடர்பான பகுதிகள் மிகக் குறைந்த அளவினதாக இருத்தல் வேண்டும் என்பது குழுவின் கருத்தாகும்.

7:5 உச்சப் பட்டியலில் காணப்படும் பகுதிகளை மாகாண பகுதிகளுடன் இணைக்க வேண்டுமெனில் மத்தியுடன் பேசி பாராளுமன்றத்தின் அங்கீகாரத்தைப் பெற்று இணைக்கலாம் எனக் குழு சிபார்சு செய்கிறது.

7:6 வரலாற்று உண்மைகளின் அடிப்படையிலும், தமிழ் மக்கள் மிக நீண்ட காலமாக சுயாட்சி கோரிப் போராடுவதாலும், இதுவே இன்றைய போராட்டத்திற்கான மூலமாகவும் இருப்பதால் அதிஉயர் பட்டியலில் காணப்படும் அம்சங்கள் வட கிழக்கு மாகாண அலகின் பகுதிகளாகவும், செயற்பாடுகளாகவும் அமைதல் வேண்டுமென குழு சிபார்சு செய்கிறது. இது மாகாணத்தின் செயற்பாடுகளில் மத்தியின் ஊடுருவலைத் தடுக்கும் பாதுகாப்பு ஏற்பாடாகும்.

7:7 இப் பொறிமுறை ஆரம்பத்தில் சமச்சீரற்றதாக காணப்பட்டனும் காலப் போக்கில் ஏனைய மாகாணங்களும் அதிஉயர் பட்டியலிலிருக்கும் பகுதிகளைப் பொறுப்பெடுத்து சமச்சீராக அமையம்.

7:8 தேசிய, மாகாணங்களின் பகுதிகள், செயற்பாடுகள் எவை என்பது பற்றிய விரிவான சிபார்சுகளும், அதிஉயர் பட்டியலும் காலப்போக்கில் இக் குழுவினால் வழங்கப்படும்.

8: நீதி

8:1 நாட்டின் நீதியை நிர்வகிப்பவை உயர் நீதி மன்றம், மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம், மாகாண உயர் நீதிமன்றமும் ஏனைய நீதிமன்றங்களும், தொழில் நீதிமன்றமும் ஏனைய அரசியல் அமைப்பினாலும், சட்டத்தினாலும் உருவாக்கப்பட்ட நிர்வாகங்களுமாகும். இலங்கையின் பன்மைத்துவத்தை உயர் நீதிமன்றமும், மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றமும் பிரதிபலிக்க வேண்டும். ஏற்கெனவே சிபார்சு செய்தது போல அரசியல் அமைப்பு நீதிமன்றம் சிறப்பு நீதிமன்றமாக ஜனாதிபதி தலைமையில் செயற்படுதல் வேண்டும்.

8:2 மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் கொழும்பிலும், மாகாணங்களிலும் செயற்படலாம். தற்போதைய மாகாண உயர்நீதிமன்றத்தினது

மேன்முறையீடுகள், மீளாய்வுகள், நீதித்துறை உத்தரவுகள் என்பனவற்றை மேன்முறையீட்டு மன்றிற்கு பாராதீனப்படுத்துவதுடன் அவை அதற்குரிய மாகாணங்களில் மேன்முறையீட்டு மன்றினால் விசாரிக்கப்படலாம். அத்துடன் மாகாண நிர்வாகத்தால் ஏற்படும் அடிப்படை உரிமை மீறல்கள் பற்றிய நீதி விசாரணைகளையும் மேற்கொள்ளலாம். மேன்முறையீட்டு நீதிமன்று பகுதிகளாக்கப்பட்டு தனித்தனி மாகாணங்களிலும், உயர் நீதிமன்ற நீதியரசரால் தீர்மானிக்கப்படும் இடங்களிலும் விசாரணைகளை மேற்கொள்ளலாம்.

காலப் போக்கில் மேலும் சில சிபார்சுகளை இப் பகுதிகள் தொடர்பான அம்சங்கள் குறித்து அறிக்கையினைச் சமர்ப்பிக்க குழு எண்ணியுள்ளது. ஆனாலும் குடி மக்கள் (சிவில்) தொடர்பான மேன் முறையீட்டுப் பிரச்சனைகளை கீழ்க் கோடுகளுக்கும், பொருத்தமான மேன்முறையீட்டு மன்றிற்கும் பாராதீனப்படுத்துவதே பொருந்தும் எனக் கருதுகிறது. இவை தொடர்பாக தீர்மானிக்கும் நீதிபதிகள் அதற்கான பொறுப்பையும் எடுக்க வேண்டும் என்பதும் எமது அபிப்பிராயமாகும்.

8:3 பின்வரும் அம்சங்கள் தேசிய, மாகாண மற்றும் அதி உயர் நிரலில் இணைக்கப்பட வேண்டும்.

தேசிய நிரல்

நீதி நிர்வாகமும், நீதிமன்ற ஒழுங்கு முறைகளும்

மாகாண நிரல்

மாகாண எல்லைக்குள்ளான நீதிநிர்வாகம், அதற்கான ஏற்பாடுகள், நீதிமன்ற கட்டிடத்தை உருவாக்கல் என்பன தேசிய நீதிச்சேவை ஆணைக்குழு, நீதிமன்றக் கட்டிடங்களை பராமரித்தலும், அபிவிருத்தி செய்தலும், நீதிமன்ற உள் கட்டுமானங்களின் அபிவிருத்திகள், மத்தியஸ்தமும், இணக்கத்தை ஏற்படுத்துதலும்

அதி உயர் நிரல்

நியமனங்களை வழங்குதல், மாவட்ட நீதிபதி தரத்திற்குக் குறைவான பதவி உயர்வுகள், மாகாணத்திற்குள்ளே இடம்பெறும் இடமாற்றங்கள், மாவட்ட நீதிபதி தரத்திற்கான பதவிகளில் கட்டுப்பாடுகளை விதித்தல், நியமனங்களை வழங்குதல், மாவட்ட நீதிமன்ற தரத்திற்கு குறைவான நீதிமன்ற பதிவாளர்களின் பதவி உயர்வு, மாகாணத்திற்குள்ளே இடம்பெறும் இடமாற்றங்கள், பதவி நீக்கல் கட்டுப்பாடுகளும், குறிப்பிட்ட அதிகாரியை நீக்குதல் என்பன தேசிய நீதிச் சேவை ஆணைக்குழுவினால் வெளியிடப்படும் தேசிய வழிகாட்டு நெறிகளின் அடிப்படையில் செயற்படுதல். இவ் அதிகாரங்கள் யாவும் மாகாண உயர் நீதிமன்றத்தினால் பிரயோகிக்கப்படும். இவ் ஆணைக்குழுவில் மாகாண உயர் நீதிமன்ற இரு மூத்த நீதிபதிகளும், ஆளுனரால் நியமிக்கப்படும் ஓய்வுபெற்ற நீதிச் சேவை அதிகாரியும் அடங்குவர். இவ் இரு நீதிபதிகளில் அதி மூத்தவர் அதன் தலைவராவார்.

13 உள்;ர் அரசாங்கம்

13:1 உள்;ர் அதிகாரசபைகள் அரசியலமைப்பினால் அரசாங்கத்தின் ஒரு படிநிலையாக அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும் என்றும், அதற்கு இப்போதிருப்பதைவிட அதிக அதிகாரம் வழங்கப்பட வேண்டும் என்றும் இக்குழு பரிந்துரை செய்கின்றது. அரசியலமைப்பில் அட்டவணைப்படுத்தப்பட்டுள்ள விடயங்கள் தொடர்பான, பிராந்தியத்திற்கான சட்டங்களின் அமுலாக்கம், உள்;ர் அதிகார சபைக்கு முக்கியமானதாக இருக்கும். உள்;ர் அதிகார சபை சட்டமியற்றும் அதிகாரத்தைக் கொண்டிருக்க மாட்டாது. ஆயினும், அவர்கள் துணைச் சட்டங்களை உருவாக்குவதற்கு அதிகாரமுடையவர்கள். இத் துணைச்சட்டங்கள் பிராந்திய சட்டசபைக்கு முன் வைக்கப்பட வேண்டும். ஆனால், அவர்கள், உள்;ர் அதிகார சபை அரசாங்கத்தின் ஒரு படிநிலையாக இருப்பதன் காரணமாக சட்டசபையின் அங்கீகாரம் தேவையில்லை.

13:2 இப்படியான ஒரு ஒழுங்கானது தங்களுடைய சொந்த இடங்களில் இருக்கும் மக்களுக்கு ஒரு அதிகாரமளிப்பாக இருக்கலாம் என்று இக்குழு கருதுகின்றது. மேலும், இதனால் உள்;ர் இனக் குழுமங்கள் தாங்கள் வசிக்கும் சூழலின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருப்பதற்கும் முடியும்.

13:3 இந்தியாவிலுள்ள பஞ்சாயத்து முறையைப் போன்றதொரு முறையை பொருத்தமான திருத்தங்களுடன் அறிமுகப்படுத்துவதில் எவ்வித ஆட்சேபனையும் இந்தக் குழுவுக்கு இல்லை.

13:4 ?????

13:5 உள்;ர் அதிகார சபைகளுக்கான தேர்தல்கள் மாவட்டங்களின் அடிப்படையில் இருக்கவேண்டும் என்று இக்குழு பிரேரிக்கிறது.

(திரு. ஆர். கே. டபிள்யூ. குணசேகர, உள்;ர் அதிகார சபையானது மேலதிக அதிகாரங்களுடன் அரசாங்கத்தின் ஒரு படிநிலையாக அங்கீகரிக்கப்படுவது குறித்து ஆட்சேபிக்கிறார்)

14. பொதுச் சேவைகள்

14:1 அரசாட்சியின் அதிகாரப் பகிர்வு முறையில் இருக்கும் பொதுச் சேவையானது தேசிய, பிராந்திய, உள்;ர் மட்டங்களில் தயார்படுத்தப்படவேண்டும் என்று இக்குழு பரிந்துரைத்தது, தற்போதைய ஏற்பாடுகளின் கீழ், 1987இன் பிராந்திய ஆலோசனைச் சபைகளின் சட்டம் 42ஆனது ஒரு பிராந்திய பொதுச் சேவைக்கு இடமளிக்கிறது.

எவ்வாறாயினும் இந்த உடன்படிக்கைகளின் அமுலாக்கம் தேசியக் கொள்கையினூடாக நிர்வாகத்தினை நடத்துவதற்காக வழங்கப்பட்டது. அது மத்தியத்துவப்படுத்தப்பட்ட பொதுச்சேவையின் கட்டுமான அமைப்புக்குள் நிறைவேற்றப்பட்டது. இதன் விளைவாக, பிராந்திய ரீதியான உத்தியோகத்தர்களின் தெரிவு மத்திய அரசினால் தீர்மானிக்கப்பட்டது. இந்த நிலைமைக்குப் பரிகாரமாக பின்வருபவற்றை வழங்குவதற்கான தேவை இருக்கலாம்.
அவையாவன:-

14:1 (அ) சேவை வழங்குதலின் தேவையின் பிரகாரம் ஒதுக்கப்பட்ட செயற்பாடுகளுடன் தொடர்புடைய வகையில் அரசாங்கத்தின் சமமான மட்டத்தில் அதிகாரிகள் நியமனம் தேவையானதாகும்.

14.1 (ஆ) பிராந்திய, உள்ளூர் படிநிலைகளில் உத்தியோகத்தர்களை நியமிக்கும் மட்டங்கள், நடுத்தர காலவரையறையில் (அ.து, 3 வருட காலம்), தேசிய பொதுச்சேவைக் கமிஷன், நிதிக் கமிஷன், அதற்குரிய பிராந்திய பொதுச் சேவைக் கமிஷன் என்பவற்றுக்கிடையிலான ஒரு முப்பிரிவு ஒழுங்காக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

14:1(இ) பொது உத்தியோக செயற்பாடுகளில் அதிகம் கவனத்தையும் பொது உத்தியோகத்தரின் செயற்பாடுகளில் குறைந்தளவு கவனத்தையும் குவிப்பதற்கு, பொதுச் சேவைக் கமிஷன்களின் செயற்பாடுகளையும் அதன் பாத்திரத்தையும் மீள் வரைபு செய்தல். பொது உத்தியோகத்தரின் செயற்பாடுகள் அமைச்சுக்களுக்கும் இலாகாக்களுக்கும் ஒப்படைக்கப்பட வேண்டும்.

14:1(ஈ) அகில இலங்கைக்கான சேவையின் பாத்திரத்தையும் அதன் நோக்கத்தையும் மீள்வரைபு செய்தல்

14:1(உ) கீழ்ப்பட்ட தேசிய மட்டங்களில் பொதுச்சேவைகளின் திறமையற்ற இருமையினைத் தீர்மானித்தல்

14:2 பொதுச்சேவைகளில் ஆரோக்கியமற்ற ஒரேவிதமான அலுவலகங்களையும் பதவிகளையும் பிராந்தியத்துக்கான அதிகாரப் பரவலாக்கம் விளைவாகக் கொண்டு வராது என்று இக்குழு அபிப்பிராயம் கொள்கிறது, எப்படியிருப்பினும் அகில இலங்கைக்கான சேவைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பது பொருளாதாரரீதியானதும் சக்தி வாய்ந்ததுமான சேவைகளை மட்டும் முன் நகர்த்தாமல் தேசிய ஒற்றுமையினதும் ஒன்றுசேர்தலினதும் மீதமைக்கப்பட்ட சேவைகளையும் முன் நகர்த்தும்.

14:3 அதிகாரங்களின் பரவலாக்கம் காத்திரமானதாக மட்டுமல்ல, இருமையற்றும் இருக்க வேண்டும். இந்தக் காரணத்திற்காக, பிராந்திய நிர்வாகத்தின் ஒரு பகுதியாக உருவாக்கக் கூடியதுபோல். மாவட்ட நிர்வாகம் மீள்கட்டமைக்கப்படவேண்டும் என்று நாங்கள் பிரேரிக்கிறோம். இதுவரை அரச அதிகாரி. மாவட்ட செயலாளர், வட்டார செயலாளர் ஆகியோரும் அகில இலங்கைக்கான சேவைக்கும் உரியவர்களாவர். இவர்கள்

இலாகாக்களின் தலைவர், உபதலைவர்களுக்கான பதவிகளை முறையே வைத்திருப்பர். பிராந்திய நிர்வாகத்தில். பிராந்தியத்தில் உள்ள சகல கிராம நிலதாரிகளும் அந்தப் பிராந்தியத்தின் பிராந்திய பொதுச் சேவைகளினால் உள்வாங்கப்பட்டுவிட வேண்டும்.

14:4 வட்டார மட்டத்தில் உள்ள இருமைச் சேவைகளைத் தவிர்ப்பதற்கு, நாங்கள் பிரேரிக்கிறோம். வட்டாரச் செயலாளர் தன்னுடைய வட்டாரத்தின் பிரதேச சபையின் செயலாளருமாக பாத்திரத்தையும் வகிக்க வேண்டும்.

14:5 மத்திய அரசானது பிராந்திய மட்டத்தில் தொடர்ந்து பிரசன்னமாவதற்கு, தேசிய விடயங்களும் செயற்பாடுகளும் நடைபெறுவதற்கு பிராந்திய கமி'னர் ஜெனரல் அலுவலகம் (மேலதிக செயலாளர் என்ற படிநிலையில்) குவிவுப் புள்ளியாக இருக்கும்படி நிறுவப்படும். அரசியலமைப்பு ரீதியான உடன்படிக்கை செய்யப்படும், இந்த அலுவலருக்கூடாக எவ்வளவுக்கு மத்திய அரசை ஏதுவாக்க. அல்லது இல்லாவிடில், மத்தியப்படுத்தப்பட்ட செயற்பாடுகள் (சங்கவரி, தேர்தல், குடிவரவுக் கணக்கு, துவக்கு அனுமதிப்பத்திரம் போன்றவை) அரச அதிகாரி, வட்டாரச் செயலாளர், கிராம நிலதாரி, மற்றும் ஏனைய அலுவலகர்களுக்கு முகவராக செயற்படுதல் (இந்திய அரசிலமைப்புச் சட்டத்தின் 258வது சரத்து)

14:6 அகில இலங்கைக்கான சேவை, தேசிய பொதுச் சேவை, பிராந்திய பொதுச் சேவை என்று பொதுச் சேவையானது பிரிக்கப்பட வேண்டும் என்று இக்குழு பரிந்துரை செய்கிறது, பாராளுமன்றமானது எந்தத் தேசிய பொதுச் சேவையும் அகில இலங்கைக்கான சேவையாக இருக்கவேண்டும் என்று சட்டத்தின்மூலம் அறிவிக்கலாம். இது, ஒரு பிராந்தியம். பிராந்திய ரீதியான சேவைகளை நிர்மாணிப்பதைத் தடுக்காது. அகில இலங்கைக்கான சேவையானது, சிறீலங்கா நிர்வாக சேவை, சிறீலங்கா பொறியியல் சேவை, அரசாங்க மருத்துவ அலுவலகர்கள் சேவை, சிறீலங்கா பொலிஸ் உத்தியோகத்தர்கள் சேவை (ஏ எஸ் பிக்கும் மேலான), சிறீலங்கா ஆசிரியர்கள் சேவை என்பவற்றைக் கொண்டிருக்கலாம்.

14:7 அகில இலங்கைக்கான சேவைக்கான உத்தியோகத்தர்கள் தேசிய அளவிலும் பிராந்திய அளவிலும் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுவார்கள். (பிரதிநிதித்துவ அடிப்படையில்), தேசிய பொதுச் சேவைக் கமி'னால் விடுவிக்கப்பட்டு தேசிய, பிராந்திய பொதுச் சேவையில் விரிவாக்கப்படுவர், அகில இலங்கைக்கான சேவை அலுவலர்களை பிராந்திய பொதுச் சேவைக்கு அனுப்புவது அந்தந்த பிராந்தியத்திற்குரிய பிராந்திய பொதுச் சேவைக் கமி'னால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படலாம். பிராந்திய வேலைத்திட்டத்திற்கு அகில இலங்கைக்கான சேவையில் இருந்து வேலைக்குச் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்ட ஒவ்வொரு அலுவலரும் அந்தப் பிராந்தியத்தில் அது எப்படி ஒன்றுசேர்க்கப்பட்ட பிராந்தியமாயினும், ஆரம்பத்தில் மூன்று வருடங்களிற்குக் குறையாமலும் எல்லாமாக பத்து வருடங்களிற்குக் குறையாமலும் சேவை புரிய வேண்டும்.

14:8 தேசிய பொதுச் சேவைக் கமினானது 7 பிரதிநிதிகளுக்குக் குறையாமலும் 9 பிரதிநிதிகளுக்குக் கூடாமலும் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று இக்குழு பரிந்துரைக்கிறது. (மாற்றப்பட்டுள்ள 194(1)வது சரத்). ஒவ்வொரு பிராந்தியத்திற்கும் 3 பிரதிநிதிகளுக்குக் குறையாமலும் 5 பிரதிநிதிகளுக்குக் கூடாமலுமான பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட ஒரு பிராந்திய பொதுச் சேவைக் கமின் இருக்க வேண்டும் (200(1)வது சரத்தைப்போல்). இந்தப் பிரதிநிதித்துவம் தேசிய, பிராந்திய மட்டங்களில் உள்ள இனங்களின் தொகுப்பை பிரதிபலிக்க வேண்டும்

14:9 தேசிய பொதுச் சேவைக் கமினும் பிராந்திய பொதுச் சேவைக் கமினும் தங்களுக்கென்று ஒதுக்கப்பட்ட பணிகளிற்கான சேனையைத் தீர்மானிப்பதற்கான அதிகாரத்தைக் கொண்டுள்ளன. அகில இலங்கைக்கான சேவையையும் சேர்த்தபடி. பிரதேச சபைகளுக்கும் ஏனைய உள்;ர் அதிகார வர்க்கங்களுக்கும் தேவையான நிர்வாக உத்தியோகத்தர்களை வழங்குவதற்குரிய பொறுப்பு பிராந்திய பொதுச் சேவை அமைப்புக்கு இருக்கவேண்டும்.

14:10 தேசிய உத்தியோகத்தர்களின் சகல நியமனங்கள், இடமாற்றங்கள், பதவி உயர்வுகள், வேலைநீக்கங்கள், ஒழுங்கு கட்டுப்பாடுகள் என்பனவற்றிற்கான உரிமை தேசிய சேவைக் கமினுக்கு இருக்க வேண்டும் (2000ம் ஆண்டின் அரசியலமைப்புச் சட்டமூலத்தின் 191வது சரத்து). அது ஏதாவது அல்லது எல்லா வேலைகளையும் பிரத்தியேக பிரிவுகளுக்கேற்றபடி ஒரு செயற்குழுவிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும். அகில இலங்கைக்கான சேவையின் உத்தியோகத்தர் ஒருவர் பிராந்திய சேவைக்கு அனுப்பப்பட்டால் அவருக்கு தேசிய சேவை கமினுக்கு மேன்முறையீடு செய்யும் உரிமை உள்ளது. (2000ம் ஆண்டின் அரசியலமைப்புச் சட்டமூலத்தின் 202(1)(உ)வது சரத்து) தேசிய உத்தியோகத்தர்களின், பிராந்திய உத்தியோகத்தர்களின் சகல நியமனங்கள், இடமாற்றங்கள், வேலைநீக்கங்கள், ஒழுங்குக் கட்டுப்பாடுகள் என்பனவற்றிற்கான உரிமை அதற்குரிய பிராந்திய சேவைக் கமினுக்கு இருக்க வேண்டும். (2000ம் ஆண்டின் அரசியலமைப்புச் சட்டமூலத்தின் 202(1)(ய) சரத்து). பிராந்திய சேவைக் கமினானது சகல அல்லது ஏதாவது ஒரு காரியத்தை எந்தப் பிரிவைச் சேர்ந்த உத்தியோகத்தராக இருப்பினும் காரியத்தைப் பொறுத்து இன்னொரு உத்தியோகத்தரிடம் ஒப்படைக்க முடியும். (2000ம் ஆண்டின் அரசியலமைப்புச் சட்டமூலத்தின் 202(1)(டி) சரத்து)

14:11 தேசியசேவைக் கமினின் செயற்குழுக்கள் தேசிய சேவைக் கமிஷனின் நேரடிக் கண்காணிப்பின் கீழ் இயங்க முடியும். இப்படியான செயற்குழு ஒன்றில் குறைந்தபட்சம் 3 பிரதிநிதிகள் இருப்பார்கள், அதில் ஒருவர் தேசியசேவைக் கமிஷனின் பிரதிநிதியாக இருக்கலாம். அவர் அதேநேரம் செயற்குழுவின் தலைவராகவும் இருப்பார். மற்ற இரு பிரதிநிதிகளும் சமூகசேவை உத்தியோகத்தர்களாகவோ அல்லது சட்டத்துறை உத்தியோகத்தர்களாகவோ இருக்கமாட்டார்கள்.

14:12 பொதுச் சேவைகளில் சிறீலங்காவின் வெவ்வேறு இனச் சமூகங்களின் நியாயமான பிரதிநிதித்துவம் இருக்கும். அரச அலுவலகங்களிற்கான ஆட்சேர்க்கை தகுதி அடிப்படையில் இருக்கும். இந்த உத்தியோகத்தர்களுக்கான பதவி உயர்வானது தகுதி, அனுபவம் என்பவற்றின் அடிப்படையில் இருக்கும்.

14:13 அரசியலமைப்பு வேண்டி நிற்கும் தேசிய அமைச்சுகளிற்கான சகல அமைச்சர்களையும் ஏனைய உத்தியோகத்தர்களையும் ஜனாதிபதி நியமிக்க முடியும். (190(1)வது சரத்தின் ஒரு பகுதி). அமைச்சுகளிற்கான மேலதிக அமைச்சர்கள், தேசிய இலாகாக்களுக்கான தலைமைகள் தேசிய பொலிஸ் அத்தியட்சகர் உட்பட ஆகியோருக்கான நியமனம், இடமாற்றம், வேலைநீக்கம், ஒழுங்கு கட்டுப்பாடுகள் ஆகியவற்றிற்கான உரிமை அமைச்சரவைக்கு இருக்கும்.

14:14 பிரதம செயலாளர், முதலமைச்சரின் முதன்மைச் செயலாளர், அரசதிகாரியின் செயலாளர், மற்றும் பிராந்திய அமைச்சுகளின் செயலாளர்கள் ஆகியோரை பிராந்திய முதலமைச்சரின் ஆலோசனையின்படி ஒரு பிராந்திய அரச அதிகாரி நியமனம் செய்யலாம். (2000ம் ஆண்டின் அரசியலமைப்புச் சட்டமூலத்தின் 201(1)வது சரத், மாற்றம் செய்யப்பட வேண்டும்). ஒரு பிராந்தியத்தின் பிராந்தியப் பொலிஸ் அத்தியட்சகர் உட்பட, அரசாங்க முகவர்கள் (பிரதேசச் செயலாளர்) மற்றும் பிராந்திய இலாகாக்களின் தலைமைகள் ஆகியோரின் நியமனம், பதவி உயர்வு, இடமாற்றம், வேலைநீக்கம், ஒழுங்கு கட்டுப்பாடுகள் ஆகியவற்றிற்கான உரிமை அமைச்சர்கள் நிர்வாக சபைக்கு இருக்கும். (2000ம் ஆண்டின் அரசியலமைப்புச் சட்டமூலத்தின் 201(2)வது சரத், மாற்றம் செய்யப்பட வேண்டும்).

14:15 ஆலோசகர்கள், மதியுரைஞர்கள் ஆகியோரின் நியமனம், வேலைநீக்கம், ஒழுங்கு கட்டுப்பாடுகள் என்பவற்றிற்கான உரிமை அமைச்சரவைக்கும் அநந்தந்தப் பிராந்திய மந்திரிகள் நிர்வாக சபைக்கும் இருக்கும்.

14:16 பொதுச் சேவை மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் ஒன்றை இக்குழு பரிந்துரை செய்கிறது. (2000ம் ஆண்டின் அரசியலமைப்புச் சட்டமூலத்தின் 203வது சரத்).

14:17 2000ம் ஆண்டின் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் இருந்தது போன்ற ஒரு பொதுச் சேவைக் கமிஷன்களின் தலைவர்களின் விசாரணைப் பீடத்தை இக்குழு பரிந்துரை செய்கின்றது.

15. தனிமனித, குழுவும் ஆகியவற்றின் உரிமைகள்

15:1 அரசியலமைப்பானது ஒரு விசாலமான உரிமைகள் சட்டமூலத்தை கொண்டிருக்கலாம்., எப்படியென்றால், சிவில் மற்றும் அரசியல் உரிமைகள் மட்டுமல்லாது குழும, பொருளாதார, கலாச்சார, சிறுவர்கள் உரிமைகள்

பற்றியும் அதில் இருக்க வேண்டும். தென்னாபிரிக்க அரசியலமைப்பும் 2000ம் ஆண்டின் அரசியலமைப்பின் திருத்தப்படாத நகலின் அதிகாரம் ஐஐஐம் இது குறித்து சிபாரிசு செய்கின்றது. சோல்பரி அரசியலமைப்பின் 29(2)ம் பிரிவிற்கு ஒத்த சட்ட உடன்பாடு ஒன்றை சேர்த்துக் கொள்ளும்படி இந்தக் குழு பரிந்துரைக்கிறது, குழும உரிமையாக.

15:2 தேசிய, பிராந்திய மட்டங்களில் அமுலாக்குவதற்கு போதுமான வேலையலகு இருக்கும். பிராந்தியங்களில் இருக்கும் உச்ச நீதிமன்றம், மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் ஆகியவற்றுடன் அடிப்படை உரிமைகளை அமுல்படுத்துவதற்கு அடிப்படை உரிமைகள் அதிகார வரம்பு ஒன்று இருக்கும். தேசிய மனித உரிமைகள் கமிஷனானது அரசியலமைப்பினால் அங்கீகரிக்கப்படும். அத்துடன், தேசிய மனித உரிமைகள் கமிஷனின் அதிகாரங்களிற்கு பாதகமில்லாமல் பிராந்தியங்கள் மனித உரிமைகளிற்கான தங்களுடைய சொந்தப் பொறிமுறைகளை வைத்திருக்கலாம்.

15:3 பிரதிகூலமுள்ள சமூகங்கள் சம்பந்தமாக, தெளிவாக வரைபுபடுத்தப்பட்ட உறுதிப்படுத்தப்பட்ட செயற்பாடு கருத்திலெடுக்கப்படவேண்டும். அது காலவரையறையுள்ளதாகவும் அவை கைமீறிச் செல்லாதிருப்பதை உறுதிப்படுத்துவதற்கு காலக்கிரமத்தில் மீள்பார்வைக்கு உட்படுத்தப்பட வேண்டும்,

15:4 ஒருவரின் அடிப்படை உரிமையை ஒரு உத்தியோகத்தர் மீறியிருந்ததாக உச்ச நீதிமன்றமோ அல்லது மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றமோ கண்டால், இப்படியான கண்டுபிடிப்பு அந்த உத்தியோகத்தரின்மீது கடுமையான ஒழுங்கு நடவடிக்கை எடுப்பதற்கு வைக்கும்.

16. மொழி.

16.1. ஸ்ரீலங்காவின் தற்போதுள்ள அரசியல் யாப்பின் 4வது அத்தியாயத்தில், உத்தியோக மொழிகளாக சிங்களமும் தமிழும் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. மேலும் நாட்டில் எந்தப் பகுதியிலும் வாழும் சாதாரண நபர்களுக்கும் சிங்களம், தமிழ் அல்லது ஆங்கிலத்தில் அரசாங்கத்தின் உத்தியோகஸ்தர்களுடன் தொடர்பு கொள்ளவும் அதற்கான பதில்களைப் பெறவும் மற்றும் ஒரு பொலிஸ் நிலையத்திலோ அல்லது சமாதான உத்தியோகஸ்தருக்கோ ஒரு குற்றச்செயல் பற்றிய தகவல்களை மூன்று மொழிகளிலும் கொடுக்கும் உரிமைக்கும் வசதியளித்துள்ளது.

16.2. தமிழில் தொழில்புரியக் கூடிய உத்தியோகஸ்தர்கள் இல்லாமையே யாப்பின் இந்த அத்தியாயம் நடைமுறைப்படுத்தப்படாமல் இருப்பதற்குக் காரணம் எனவும் இதன் காரணமாக தமிழ் பேசும் மக்கள் (தமிழர்களும் தமிழ் பேசும் முஸ்லிம்களும்) அரசாங்கத்துடன் தொடர்பு கொள்வதில் கஷ்டங்களை எதிர் நோக்குகின்றார்கள் எனக் குழு உணருகின்றது.

16.3. மேலும் 4வது அத்தியாயம் எழுதப்பட்ட விதமும் பாவிக்கப்பட்ட சொற்களும் திருப்தியற்றதாக இருப்பதுடன் நடைமுறைப்படுத்தல் சம்பந்தமாக தெளிவற்றும் உறுதியற்றும் இருப்பதே இந்த நிலமைக்குக் காரணமாகும்.

16.4. 2000 ஆண்டு எழுதப்பட்ட யாப்பில் 4வது அத்தியாயத்தில் தற்போதைய யாப்பை விட மொழி சம்பந்தமாக முன்னேற்றம் காணப்பட்டாலும், சில ஷரத்துக்கள் தெளிவு இல்லாமல் இருக்கின்றன என்பது குழுவின் கருத்தாகும். இவ்வாறான சிக்கலான நிலமைகளைக் கருத்திற் கொண்டு, புதிய யாப்பில் 2000 ஆண்டு அரசியல் யாப்பின் ஷரத்துக்களைச் சேர்ப்பதுடன் மொழி சம்பந்தமாக கீழ் கண்டவைகளையும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டுமெனக் குழு தீர்மானிக்கின்றது.

சிங்களமும் தமிழும் ஸ்ரீலங்காவின் உத்தியோக மொழிகளாகவும் நிர்வாக மொழிகளாகவும் இருக்க வேண்டும், சிங்களம், தமிழ் ஆங்கிலம் ஆகியவை தேசிய மொழிகளாக இருக்க வேண்டும். (ஷரத்துக்கள் 32, 33, 35(1) 2000 ஆண்டு யாப்புச் சட்டம்.)

தேசிய மற்றும் மாகாண ஸ்தாபனங்களிலும் தலைநகர்ப்பகுதியிலுள்ள உள்ளூராட்சிச் சபைகளிலும் வடக்கு கிழக்கு தவிர்ந்த மற்றைய மாகாணங்களிலும் சிங்களம் பொது ஆவணப் பதிவு மொழியாக இருக்க வேண்டும். வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களில் இது தமிழாக இருக்க வேண்டும். (ஷரத்து 35(2) திருத்தப்பட்டது.)

வடக்கு கிழக்கில் சிங்களம் பேசும் சனத்தொகை ஒன்றில் எட்டுக்கு அதிகமாக இருக்கும் நிர்வாகப் பிரதேசங்களில் சிங்களம் நிர்வாகப் பதிவேடுகளில் பாவிக்கப்பட வேண்டும். வடகிழக்கிற்கு வெளியே தமிழ் பேசும் சனத்தொகை ஒன்றில் எட்டுக்கு அதிகமாக இருக்கும் நிர்வாகப் பிரதேசங்களில் தமிழ் நிர்வாகப் பதிவேடுகளில் பாவிக்கப்பட வேண்டும். (ஷரத்து 35(3) திருத்தப்பட்டது)

தேசிய மந்திரிகளின் இலகாகளிலும் தேசியப் பொது அமைப்புக்களின் தலைமையகங்களிலும் சிங்களமும் தமிழும் அவசியமானால் ஆங்கிலமும் பொதுப் பதிவேடுகளில் பாவிக்கப்பட வேண்டும். ஸ்ரீலங்காவிலுள்ள ஒருவர் அரசு அமைப்பு ஒன்றுடன் எந்தவொரு தேசிய மொழியில் தொடர்பு கொள்ளவும் அதே மொழியில் பதிலைப் பெறவும் உரிமையுடையவராவார். (ஷரத்து 36(1)(ஏ) திருத்தப்பட்டது)

ஸ்ரீலங்காவின் எந்தப் பகுதியில் ஒருவர் இருந்தாலும் ஒரு பொலிஸ் நிலயத்திலோ அல்லது சமாதான உத்தியோகஸ்தருக்கோ எந்தவொரு தேசிய மொழியிலும் தகவல் கொடுக்க உரிமையுடையவராவார். (ஷரத்து 36(1)ஈ)

ஒருவர் பிறப்பு இறப்பு அல்லது திருமணம் சம்பந்தமான தகவல்களை எந்தவொரு தேசிய மொழியில் கொடுக்கவும் அந்த பிறப்பு இறப்பு

அல்லது திருமணம் சம்பந்தமான மூலப்பத்திரத்தை அந்தப் பகுதியின் நிர்வாக பதிவு மொழியிலும் அதன் மொழிபெயர்ப்பை எந்தவொரு தேசிய மொழியிலும் அல்லது இரண்டு உத்தியோக மொழிகளும் அப்பகுதியின் பதிவு மொழிகளாக இருந்தால் அந்த நபர் விரும்பும் எந்தவொரு உத்தியோக மொழியிலும், அதன் மொழிபெயர்ப்பை எந்தவொரு தேசிய மொழியிலும் பெறலாம். (ஷரத்து 36(1)டி). திரு.)

ஒரு பத்திரம் ஒரு உத்தியோகஸ்தரினால் ஒருவரின் பாவனைக்குக் கொடுக்கப் பட்டிருந்தால் அந்த நபர் அப்பத்திரத்தை அப்பகுதிப் பதிவு மொழியிலும் அல்லது அந்த நபர் விரும்பும் உத்தியோக மொழியிலும், இரண்டு மொழிகளும் பதிவு மொழிகளாக இருந்தாலும் எந்தவொரு தேசிய மொழியிலும் அதன் மொழிபெயர்ப்பைப் பெறலாம். (ஷரத்து 36(1)சி. திருத்தப்பட்டது.)

ஒரு பதிவேடு, பதிவு, பிரசுரம் அல்லது பத்திரம் ஒன்றை ஒருவர் சட்ட ரீதியாகப் பார்ப்பதற்கும் அதன் பிரதியைப் பெறுவதற்கும் பெறுவதற்கும் சட்டப்படி உரிமையிருந்தால், அவர் பதிவேடு, பதிவு, பிரசுரம் அல்லது பத்திரத்தையும் அதன் மொழிபெயர்ப்பை இன்னுமொரு தேசிய மொழியிலும் பெற உரிமையுள்ளவராவார். (ஷரத்து 36(1)பி) திருத்தப்பட்டது.)

சிங்களத்தில் தனது பதிவேடுகளை வைத்திருக்கும் ஒரு அரசு ஸ்தாபனம், சிங்களம் அல்லது சிங்களத்தியும் தமிழிலும் தனது பதிவேடுகளை வைத்திருக்கும் அரசு ஸ்தாபனத்துடன் சிங்களத்தில் தொடர்பு கொள்வதுடன் அதற்கான பதிலையும் சிங்களத்தில் பெறலாம். ஆதே போல தமிழில் தனது பதிவேடுகளை வைத்திருக்கும் ஸ்தாபனமும் செய்யலாம். (ஷரத்து 37(1) திருத்தப்பட்டது.)

சிங்களத்தில் மட்டும் தனது பதிவேடுகளை வைத்திருக்கும் ஒரு அரசுஸ்தாபனம் தமிழில் மட்டும் தனது பதிவேடுகளை வைத்திருக்கும் அரசு ஸ்தாபனத்துடன் ஆங்கில மொழியில் தொடர்பு கொண்டு அதற்கான பதிலையும் பெறலாம். அதே போல தமிழிலில் மட்டும் தனது பதிவேடுகளை வைத்திருக்கும் ஒரு ஸ்தாபனமும் செய்யலாம். (ஷரத்து 37(2) திருத்தப்பட்டது.)

தேசிய அல்லது மாகாண சேவைக்கோ அல்லது பொது ஸ்தாபனத்திற்கான சேவைக்கோ நடத்தப்படும் பரீட்சைக்கு ஒருவர் எந்தவொரு தேசிய மொழியிலும் தோன்ற உரிமையுள்ளதுடன் அந்த சேவையில் அல்லது ஸ்தாபனத்தில் கடமை செய்வதற்கு ஒன்றோ அல்லது இரண்டு தேசிய மொழிகளில் அவசியமானால் தேர்ச்சியடைய வேண்டுமென்பது நிபந்தனையாகும். (ஷரத்து 38(1) திருத்தப்பட்டது.)

ஆரம்ப அல்லது இடைநிலைக் கல்வியை ஆங்கில மூலம் அளிக்கும் பள்ளிக் கூடங்கள் ஒருவர் சிங்களம் அல்லது தமிழ் அல்லது இரு

மொழிகளிலும் போதிய அறிவுபெறப் போதிய கல்வி புகட்ட வேண்டும். (46வது ஷரத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும்.)

சமூகங்களுக்கிடையில் தொடர்புகளை மேம்படுத்தவும் தேசிய ஒருமைப்பாட்டை ஊக்குவிக்கவும் சிங்களம், தமிழ் மற்றும் ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகள் கல்விப் பொதுத் தராதரப் பரீட்சையில் கட்டாய பாடமாக்கப்பட வேண்டும். மூலவள வசதிகள் குறைவாக இருக்கும் காரணத்தினால் இது படிப்படியாகவே செயற்படுத்தப் படவேண்டும்.

வடக்கு கிழக்கு தவிர்ந்த மற்ற சகல நீதி மன்றங்களிலும் சிங்களம் பதிவு மொழியாகவும் நடைவடிக்கை மொழியாகவும் பாவிக்கப்பட வேண்டும். வடக்கு கிழக்கில் தமிழ் பாவிக்கப்பட வேண்டும். (ஷரத்து 42. திருத்தப்பட்டது.)

நீதித் துறைக்குப் பொறுப்பான மந்திரிசபையிலுள்ள மற்றைய மந்திரிகளின் அனுமதியுடன் மாகாண சபையின் அனுமதியுடனும் தேவைக்கேற்ப ஒரு நீதிமன்றத்தின் பதிவையும் நடவடிக்கைகளையும் நீதிமன்ற மொழியிலிருந்து வேறு ஒரு தேசிய மொழியில் நடைபெற ஆணையிடலாம். (ஷரத்து 42(3) 2000 ஆண்டு யாப்புச் சட்டம் - திருத்தப்பட்டது.)

உயர் மற்றும் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் ஆகியவற்றின் பதிவு மொழி மற்றும் நடவடிக்கைகள் மூன்று தேசிய மொழிகளிலும் இருக்க வேண்டும். 2000 ஆண்டு யாப்புச் சட்டத்தின் ஷரத்துக்கள் 34,38(2),39,40,41,42(2),43,44,45,47 மற்றும் 48 ஆகியவை எந்தவித மாற்றங்களுமின்றி எடுத்தக் கொள்ளப்பட வேண்டும்.

17. காணி.

17.1 மத்திய அரசாங்கமும் அதன் ஸ்தாபனங்களும், யாப்பின் ஆரம்பத்தில் தேசிய அட்டவணையிலுள்ள விடயங்களின்படி கட்டுடப்பாட்டில் அல்லது பாவனையில் வைத்திருக்கும் அரசு காணிகளை எல்லாம் மத்தி பொறுப்பேற்கும்.

17.2. ஒவ்வொரு மாகாணத்திலுமுள்ள அரசு காணிகள், அந்தக் காணிகளில் இருப்பவர்கள், உடமையாக வைத்திருப்பவர்கள் ஆகியவர்களின் உரிமைகளுக்கமைய அந்த மாகாணங்கள் பொறுப்பெடுக்க வேண்டும். அப்படியான காணிகளின் மேல் குத்தகை, மாற்றுதல், நில ஒதுக்கீடு, பாவனை, குடியேற்றம், வளப்படுத்தல் ஆகியவற்றின் உரிமைகளை மாகாண அரசங்கம் கொண்டிருக்கும்.

17.3. மாகாணசபைக்கான அட்டவணையில் உள்ள விடயங்களுக்குத் தேவையான அரசு காணிகளை அரசாங்கத்துடன் ஆலோசித்து மாகாணசபை பெற முயற்சிக்கலாம். அரசாங்கம் அவ்வாறான காணிகளை கொடுத்து உதவ வேண்டும்.

17.4. மத்திய அரசாங்கத்திற்கான தேசிய அட்டவணையில் அடங்கிய விடயங்களுக்குத் தேவையான அரசு காணிகளை மத்திய அரசாங்கம் மாகாண அரசாங்கத்துடன் ஆலோசித்து அவற்றைப் பெறலாம். மாகாணசபை அவ்வாறான காணிகளை கொடுத்து உதவ வேண்டும்.

17.5. மத்திய அரசாங்கத்திற்கும் மாகாண சபைகளுக்கும் சம பிரதிநிதித்துவமும் சகல சமூகங்களுக்கும் பிரதிநிதித்துவமும் கொண்ட ஒரு தேசிய காணிக் கமிஷன் உருவாக்கப்பட வேண்டும். கமிஷன் அங்கத்தவர்கள் அவசியமான தொழில்நுட்ப அறிவும் அனுபவமும் உள்ளவர்களாகவும் பொதுசேவை உத்தியோகங்களில் இல்லாதவர்களாகவும் இருக்க வேண்டும்.

17.6. நீர் தேக்கங்கள், மாகாணங்களிலுள்ள காடுகள், தாவரம் மற்றும் விலங்குகள் பாதுகாப்பு, சூழல் பாதுகாப்பு ஆகிய விடயங்கள் சம்பந்தமாக இந்தக் கமிஷன் தேசியக் கொள்கைகளை உருவாக்கி மத்திய மற்றும் மாகாண அரசுகளுக்கு அறிவுறுத்த வேண்டும். அவ்வாறு கொடுக்கப் படும் வரிந்துரைகளின்படி காணிகள் பாவிக்கப்படுகின்றனவா என்பதை கமிஷன் கங்காணிக்க வேண்டும்.

17.7. குடியேற்றத் திட்டங்களில் முதலில் அந்த மாவட்டங்களில் உள்ளவர்களுக்கும் பின்பு அந்த மாகாணங்களில் உள்ளவர்களுக்கும் முதலிடம் கொடுக்கப்பட வேண்டும்.

17.8 மாகாணங்களுக்கிடையில் உள்ள நீர்ப்பாசன திட்டங்களிலுள்ள காணிகள் தேசிய இனவிகிதாசரப்படி பகிர்ந்து கொடுக்கப்பட வேண்டும். (1981 சனத்தொகைக் கணிப்பு.) (டாக்டர். ரோகான் பெரேரா தேசிய விகிதாசாரம் மேலும் விவாதிக்கப்பட வேண்டுமெனக் கருதுகிறார்.) இந்தத்திட்டங்களினால் இடப்பெயர்ந்தவர்களுக்கு முதலிலில் காணிகள் கொடுக்கப்பட வேண்டும். பின்பு முறையே அத்திட்டம் இருக்கும் மாவட்டத்திலுள்ளவர்களுக்கும் மாகாணத்திலுள்ள காணி தேவையானவர்களுக்கும் அதன் இறுதியாக நாட்டிலுள்ளவர்களுக்கும் கொடுக்கப் படவேண்டும்.

17.9 தேசியக் காணிக் கமிஷன் எவ்வளவு காணிகள் மாவட்டதிலும் மாகாணத்திலும் உள்ளவர்களுக்குக் கொடுக்கலாம் என்பதைத் தீர்மானித்து அவர்களுக்கு அறிவிக்கும். அந்தக்காணிகளைப் பெறுபவர்களைத் தீர்மானிக்கும் பொறுப்பு மாகாணத்திற்கு இருக்கும்.

17.10. எந்தவொரு சமூகத்தைச் சேர்ந்தவரும் கொடுக்கப்பட்ட காணியை பெறவில்லை அல்லது முடியவில்லையானால் அவர் அத்திட்டத்திலுள்ள வேறு ஒரு மாவட்டத்தில் அல்லது வேறு ஒரு மாகாணங்களுக்கிடையிலான நீர்ப்பாசனத்திட்டத்தில் அந்த அளவு காணிகளைப் பெறும் தகுதியுடையவராவார்.

17.11. மாகாணங்களுக்கிடையிலான நீர்பாசனத் திட்டங்களிலுள்ள காணிப்பங்குகளை மேற் கூறிய விதிகளின்படி பங்கிடும் பொழுது மாகாணத்தின் சனத் தொகையில் எந்த விதப் பாரதூரமான பாதிப்பு ஏற்படாத வகையிலும் சமூக உறவுகளைப் பேணும் வகையிலும் இருக்க வேண்டும்.

18. மத்திய அரசாங்கத்திற்கும் மாகாணத்திற்கும் மற்றும் மாகாணங்களுக்கிடையிலான பிணக்குகளுக்குமான தீர்வுகள்.

18.1 மத்திய அரசாங்கத்திற்கும் மாகாணத்திற்கும் மற்றும் மாகாணங்களுக்கிடையிலான பிணக்குகளுக்கு தீர்வுகள் காணுவது பற்றி குழு கவனம் செலுத்தியது. முதற்படியாக இப்பிரச்சனைகள் சாதாரண பேச்சுவார்த்தைகளால் தீர்க்கப்பட வேண்டுமெனக் குழு கருதுகின்றது. அப் பேச்சுவார்த்தைகள் திருப்திகரமான தீர்வுகளைத் தராவிட்டால் கீழ்க்கண்ட வழிமுறைகள் பாவிக்கப்படலாம்.

ஐனாதிபதியைத் தலைவராகக் கொண்ட முதல் மந்திரிகள் சபையில் மத்தியஸதம் அல்லது சமரசம் ஏற்படுத்தலாம்.

பாராளுமன்றத்தின் இரண்டாவது சபையினால் நியமிக்கப்பட்ட விசாரணை சபையினால் தீர்க்கப்படலாம்.

யாப்புச்சட்ட நீதிமன்றத்திற்குப் பாரப்படுத்தப்படலாம்.

19. மாகாணங்களின் அதிகாரங்களுக்கான பாதுகாப்புக்கள்.

19.1 யாப்பின் பிரகாரம் மாகாணங்களுக்கு அளிக்கப்படும் அதிகாரம் பாதுகாப்புக்களைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். இவற்றில் ஏற்படுத்தப்படும் மாற்றங்கள் பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட பின்பு அந்த மாகாண சபையினால் அங்கிகரிக்கப்பட்ட பின்பு அந்த மாகாணத்தில் அமலுக்கு வரலாம்.

20. வேறு.

மத்திய அரசாங்கத்திலும் மாகாண சபையிலும் மந்திரிகளின் தொகை முழு அங்கத்தவர்களின் தொகையிலும் எட்டில் ஒன்றாக இருக்க வேண்டுமெனக் குழு பரிந்துரைக்கின்றது.

அறிக்கைக்கான அனுபந்தம்.

நம்பிக்கையூட்டும் நடவடிக்கைகள்.

சிறுபான்மையினரின் மனக்குறைகளையும் விசாரங்களையும் தீர்ப்பதற்கு ஒரு குறிப்பிட்ட கால எல்லைக்குள் அரசாங்கம் எடுக்க வேண்டிய நிர்வாக நடவடிக்கைகளை இக் குழு பரிந்துரைக்கின்றது.

1. மொழிச்சட்டங்கள் அமுல் நடத்தப்பட வேண்டும்.
  - 1.1 ஏ. குழுவின் அறிக்கையில் மொழி என்ற பகுதியில் எடுக்கப்பட வேண்டிய நடவடிக்கைகள் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.
  - 1.2 சிங்களம் நிர்வாக மொழியாகவும் ஆவணப்பதிவு மொழியாகவும் உள்ள பகுதிகளில் ஒவ்வொரு நபருக்கும் அரசுடனான விடயங்களை தமிழிலோ அல்லது ஆங்கிலத்திலோ நடத்த யாப்பு வசதியளித்துள்ளது.
  - 1.3 பல ஆண்டு காலங்களின் பின்பும் இச்சட்டங்கள் அமுல் நடத்தப்படாமையால் தமிழ் மக்கள் அரசுடனான தமது நடவடிக்கைகளில் கஷ்டங்களை அனுபவிக்கின்றனர்.
  - 1.4 ஆகையினால் உடனடி நடவடிக்கையாக தமிழ் மொழி படித்த உத்தியோகஸ்தர்கள், மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் மற்றும் உபகரணங்கள் ஆகியவை அரசு அலுவலகங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட வேண்டும். இவற்றுக்குத் தேவையான நிதி வளங்களும் கொடுக்கப் பட வேண்டும்.
  - 1.5 கொழும்பு நகரில் 56.7 வீதமான மக்கள் தமிழ் பேசுவோராக இருக்கையில் 1 வீதத்திற்குக் குறைவான உத்தியோகஸ்தர்களே தமிழ் தெரிந்தவர்களாக இருக்கின்றார்கள். கண்டியில் 25.7 வீதமானோர் தமிழ் பேசுவோர்களாக இருந்தும் பதிவுக் கந்தோரில் உள்ள 60 உத்தியோகஸ்தர்களில் எவருக்கும் தமிழ் தெரியாது.
  - 1.6 அரசியல் யாப்பின் ஷரத்து 22(1)ன்படி 29 சேயலாளர் பகுதிகள் இரு மொழி பேசும் பகுதிகளாகக் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளன. அதாவது ஆவணப்பதழ்வுகள் சிங்களத்திலும் தமிழிலும் வைக்க வேண்டிய பகுதிகள். இவை இன்னும் நடைமுறைக்கு வரவில்லை.
  - 1.7 இந்தச் செயலாளர் பகுதிகள் இருமொழி பேசும் பகுதிகளாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளதால் அவை உத்தியோக பூர்வமாக அறிவிக்கப்பட வேண்டும்.
  - 1.8 இந்தச் செயலாளர் பகுதிகள் செயற்படுவதற்குத் தேவையான வளங்களும் உத்தியோகஸ்தர்களும் கொடுக்கப்பட வேண்டும்.

2: பாதுகாப்பு தொடர்பான கவலைகள்

2:1 சகல சமூகத்தினருக்கும் குறிப்பாக சிறுபான்மையினருக்கு நாட்டின் சட்டம் ஒழுங்கு முறைகளில் நம்பிக்கையேற்படும் விதத்தில் நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட வேண்டும்.

2:2 இந்த வருடம் (2006) நடைபெறுகின்ற தொகையான ஆட்கடத்தல்கள், காணாமற் போதல், கொலைகள் ஆகியவை தமிழ் மக்களைப் பெரிதும் பாதித்துள்ளன. சமீபத்தில் வெளியான ஸ்ரீலங்கா மனித உரிமைகள் கமிசனின் அறிக்கையின்படி யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் மட்டும் 400 காணாமற் போன நிகழ்வுகள் அறிவிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. இவை இந்த மாவட்டத்தில் பொலிஸ் நிலையங்களில் கொடுக்கப்பட்ட தகவல்களிலிருந்து வேறானவை.

2:3 அரசாங்கம் உறுதிமொழிகள் கொடுத்த போதும், பொலிசார் இந்தக் குற்றவாளிகளைக் கண்டு பிடிக்க ஊக்கத்துடன் நடவடிக்கைகள் எடுக்காததினாலும், அரசினால் எந்தவிமான வழக்குகளும் இதுவரை தொடரப்படாமையினாலும், இக் குற்றச் செயல்களைப் புரிவோர் தண்டணைகளுக்கு எந்த விதப் பயமுமின்றி தமது கொலைகளைத் தொடர்ந்தும் நடத்துவதினாலும் இந்த நாட்டின் சாதாரணப் பிரசைகள் மனமுடைந்துள்ளார்கள்.

2:4 அரசாங்கம் நாட்டின் சகல மக்களின் மனித உரிமைகளையும் பாதுகாக்க வேண்டியது அவசியமாகும். சட்டத்தை அமுல் நடத்தும் உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு எந்த விதப்பயமும் தாட்சணியமுமின்றிச் சட்டத்தை அமுல்நடத்தவும் கடைப்பிடிக்கவும் ஆணையளிப்பது மூலம் நாட்டு மக்களின் நம்பிக்கை மீளப் பேணப்பட வேண்டும்.

2:5 முன்பு நடைபெற்ற இன மோதல்கள் மற்றும் இன வன்முறைகள் ஆகியவற்றின் தரவுகளைக் கொண்டு அவ்வாறான பிரதேசங்களில் உள்ள பொலிஸ் நிலையங்களில் உள்ள பொலிசார் இன விகிதாசாரத்தின்படியிருந்தாலும் அங்கு பல்லினத்தன்மை பேணப்பட வேண்டும். இது பெரும்பான்மையினர் மத்தியில் வாழும் சிறுபான்மையினரின் பாதுகாப்புக்கு உறுதியளிக்கும்.

2:6 பொலிசிலும் இராணுவத்திலும் பெரும்பான்மைச் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அதிகமாக உள்ள சமனின்மையைக் கருத்திற் கொண்டு இந்த நிலமையைச் சீராக்க சிறுபான்மைச் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும். இது நீண்டகாலப் போக்கில் நடைபெறலாம்.

2:7 இதை வலியுறுத்தும் ஆரம்ப நடவடிக்கையாக ஒரு குறிப்பிட்ட தொகையான பொலிஸ் உத்தியோகஸ்தர்களை சிறுபான்மை சமூகத்திடமிருந்து சேர்த்துக் கொள்ளலாம். இதற்கான ஒரு கால எல்லை குறிக்கப்பட்டு அதற்கு அவசியமான உதவியும் பயிற்சியும் அளிப்பதற்கு சர்வதேச சமூகத்தின் உதவியும் கேட்கப்படலாம்.

2:8 பொலிஸ் இராணுவம் ஆகியவற்றில் இவ்வாறான சமனின்மை காணப்பட்ட பொழுது, அலபானிய சிறுபான்மையினருடனான சமாதான நடவடிக்கையாக மசிடோனியா அரசியல் யாப்பில் இப்படியான ஒழுங்குகள் செய்யப்பட்டது கருத்திற்குக் கொள்ளப்பட வேண்டும்.

டாக்டர் ரோகான் பெரேரா, 2.2 மற்றும் 2.3 ஆகிய பத்திகளில் அரசாங்கம் நாட்டின் சகல மக்களின் மனித உரிமைகளையும் பேண வேண்டுமென்தில் சம்மதம் தெரிவித்து 2.3 ஐப் பொறுத்தமட்டில் வேறு கருத்துடையவராக உள்ளார்.

3: உதவியும் புனர் நிர்மாணமும்.

3:1 போரினாலும் இனவன்முறையினாலும் உள்நாட்டில் இடம் பெயர்ந்தவர்களுக்கு மீளக் குடியிருத்தலில் முன்னுரிமையளிக்கப்பட வேண்டும். அவர்களுடைய பாதுகாப்பு உறுதி செய்யப்படுவதுடன் இடப்பெயர்வுகளினால் ஏற்பட்ட இழப்புகளும் ஈடுசெய்யப்பட வேண்டும்.

3:2 கிழக்கு மாகாணத்தில், சமீபகால இராணுவ மோதல்களினால் திருகோணாமலை மட்டக்கிளப்புப் பகுதிகளிலிருந்து இடம் பெயர்ந்தவர்கள் விரைவாக மீளக் குடியிருத்தப்படுவதுடன் நஷ்ட்டஈடும் வழங்கப்பட வேண்டும்.

4: அதி உயர் பாதுகாப்பு வலையங்கள்.

4:1 இராணுவத்தினர் தமது நிலங்களையும் வீடுகளையும் அதிபாதுகாப்பு வலையம் என்ற பெயரில் சுவிகரித்துக் கொண்டதே தமிழர்கள் மத்தியில் பெரும் மனக்கசப்பையேற்படுத்திய விடயமாகும். யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் அப்படியாக சுவீகரிக்கப்பட்ட ஒரு பகுதியே வலிகாமம் அதிபாதுகாப்பு வலையப் பகுதியாகும். அப்படி சுவீகரிக்கப்பட்ட பகுதி 36 கிராம அதிகாரிகள் பகுதிகளைக் கொண்ட 58.5 சதுரக்கிலோமீட்டர் விஸ்திரணத்தைக் கொண்ட செழிப்பான செம்மண் பிரதேசமாகும். இதனால் இடம் பெயர்ந்தவர்கள் தொகை 65,756 என 2003ல் கணக்கிடப்பட்டது.

4:2 இது கவனிக்கப்பட வேண்டிய மனிதாபிமானப் பிரச்சனையாகும். இழந்த இந்த மக்களுக்கு நஷ்டஈடு வழங்கப்பட வேண்டும். அரசாங்கம் தனது நல்லெண்ணத்தைக் காட்டுவதற்கு திருப்பிக் கொடுக்கக் கூடிய காணிகளை உடனடியாகத் திருப்பிக் கொடுக்க நடவடிக்கையெடுக்க வேண்டும். உண்மையான சமாதான நடவடிக்கைகளினாலும் எல்.டி.டி.ஈ.யினரின் ஆயதக் களைவுடனும் இந்த வலையங்களை இல்லாமற் செய்யவதற்குக் கவனம் செலுத்த வேண்டும். இராணுவத்தினர் எங்கு அவசியமோ அங்கு அரச காணிகளில் நிறுத்தப்பட வேண்டும்.

பத்திகள் 4:1 4:2 தொடர்பாக டாக்டர் ரோகான் பெரேரா அதி உயர் பாதுகாப்பு வலையம் பற்றிய விடயம் சமாதான நடவடிக்கைகளில் முக்கிய விடயங்கள் பேசப்பட்ட பின்பு ஆயதக் களைவுக்கு உத்தரவாதம் பெற்ற பின்பே கவனிக்கப்பட வேண்டுமென்று கூறினார். பாதுகாப்பு மற்றும் நடவடிக்கைகள் ஆகியவற்றின் தேவைகளையொட்டியே இராணுவ நிலைகள் உள்ளன என்ற கருத்தை முன்வைத்தார்.

